

Arrest

nr. 28 780 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOORNAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Arabische Djamoui origine en afkomstig van Omdurman. U baatte sinds begin 2008 een winkel in voornamelijk mannenkledij uit op de Souq Libya. Omdat u weinig middelen had, riep u de hulp in van een vriend van u, (M.B.). Hij en zijn familie zijn immers actief in de groothandel en hebben veel invloed binnen de Souq. U vroeg hem of u bij hem op krediet kon inkopen en hem vervolgens in schijven terugbetalen naarmate u zijn goederen verkocht. Hij ging akkoord op voorwaarde dat hij uw zakenpartner mocht worden en jullie de winst zouden delen. U stemde hiermee in. Sinds de aanval van de Darfurese rebellenbeweging JEM (Justice and Equality Movement) van 10 mei 2008 op Omdurman in Khartoum, werd Souq Libya echter gevisieerd door de autoriteiten. De meerderheid van de handelaars van de Souq zijn immers afkomstig van Darfur en worden er daarom van verdacht banden te hebben met de rebellie in Darfur. Er werden sinds 10 mei 2008 geregeld wapens in beslag genomen op de markt en mensen gearresteerd. Op 28 oktober 2008

vielen agenten van de staatsveiligheid uw winkel binnen. U was op dat ogenblik bij een vriend op de Souq El Shabi, terwijl (B.) de winkel open hield. U werd door een andere handelaar opgebeld met de boodschap dat er wapens in uw winkel gevonden werden. (B.) ontkende hier iets mee te maken hebben en toonde de agenten de documenten waaruit blijkt dat de winkel op uw naam staat. Daarop werden de wapens in beslag genomen en begaven de agenten zich naar uw woonplaats, alwaar ze tot een huiszoeking overgingen. Uw oudste broer was op dat ogenblik thuis en belde u op om u op de hoogte te brengen van wat er gaande was. Ondertussen was uw buur, een politieluitenant genaamd (Y.D.), in gesprek geraakt met de aanwezige agenten. U belde hem even later op en hij bevestigde dat de staatsveiligheid 2 Kalashnikovs, 5 pistolen en 2 dozen munitie in uw winkel vond. Hij raadde u ook aan onder te duiken tot er meer duidelijkheid was over de situatie en wees er u op dat alles wat in Souq Libya gevonden wordt, in verband gebracht wordt met de rebellen. Daarop dook u onder bij een vriend te Atbara. U bleef er in contact met uw broer en (Y.), die u er van informeerde dat u officieel gezocht werd op verdenking van wapenbezit, wapenhandel en banden met de JEM. De buur van uw vriend te Atbara werkte echter bij de staatsveiligheid en begon vragen te stellen bij uw aanwezigheid. U besloot daarom naar (A.B.) te gaan, een familielid wonende te Sawakin. U kwam bij hem aan op 18 november 2008, maar hij had ondertussen al iemand gevonden die u het land kon helpen ontvluchten, zodat jullie reeds de volgende dag naar Port Soedan vertrokken om er uw vertrek uit Soedan te regelen. Uiteindelijk verliet u Soedan per schip op 12 december 2008. U meerde op 8 januari 2009 aan in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U legde immers een aantal bedenkelijke, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaart u gezocht te worden door de Soedanese staatsveiligheid omdat in uw winkel op de Souq Libya wapens teruggevonden werden. U beweert hier echter niets mee te maken te hebben, en stelt dat de wapens er verborgen werden door uw zakenpartner (M.B.). Hij had immers te allen tijde toegang tot uw winkel en hij en zijn familie zouden betrokken zijn in wapenhandel. Men kan zich vooreerst echter een aantal bedenkingen maken bij uw bewering als zou u een winkel uitgebaat hebben op de Souq Libya. Zo blijkt u niet in staat te zijn ook maar één document voor te leggen waaruit uw handelsactiviteiten zouden kunnen blijken. U stelt dat alle documenten betreffende uw handelsactiviteiten, zoals het huurcontract voor de handelsruimte, aankoopfacturen en betalingsbewijzen, door de staatsveiligheid in beslag genomen werden samen met de in uw winkel aangetroffen wapens. U zou bovendien geen enkel dergelijk document, noch kopieën ervan, thuis bewaard hebben, zodat uw broer, met wie u nog steeds in contact bent en die u een aantal schoolcertificaten opstuurde, u evenmin een dergelijk document kan bezorgen (gehoorverslag CGVS, p.11 en 32). De Commissaris-generaal wenst er evenwel op te wijzen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust en dat u in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van uw relaas. Derhalve mag van uw verwacht worden dat u een inspanning zou leveren uw asielrelaas te staven door bijvoorbeeld zelf of via uw familie contact op te nemen met uw voormalige leveranciers of de persoon waarvan u de handelsruimte huurde om op die manier voormelde documenten alsnog te kunnen bemachtigen, hetgeen u manifest nalaat te doen (gehoorverslag CGVS, p.32-33).

Voorts dient opgemerkt te worden dat volgens uw verklaringen de handelaars van Souq Libya sinds de aanval van de JEM geïdende worden door de autoriteiten en er van verdacht worden banden te hebben met de rebellen en betrokken te zijn in wapenhandel. Sinds de bewuste aanval van 10 mei 2008 voerden de autoriteiten daarom geregeld zoekacties uit op de markt en zouden ook zeer veel handelaars gearresteerd zijn (gehoorverslag CGVS, p.12 en 14-16). Gevraagd naar namen van gearresteerde collega-handelaars van de Souq diende u het antwoord echter schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p.15). U verklaarde voorts ook dat tijdens dergelijke zoekacties belastende documenten en betalingsbewijzen gevonden werden ten aanzien van bepaalde officieren, maar gevraagd te preciseren over welke officieren u het had diende u opnieuw het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u dit niet nader kan preciseren en dat u bovendien **geen enkele** naam kan noemen van collega-handelaars die gearresteerd werden op verdenking van banden met de rebellen, doet dan ook verdere twijfels rijzen betreffende de door u aangehaalde handelsactiviteiten op de Souq Libya.

Er kunnen eveneens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat (B.) wapens zou verstopten in uw winkel. U verklaarde immers zelf dat Souq Libya en de handelaars van de Souq sinds 10 mei 2008 gevisieerd werden door de autoriteiten, onder andere omdat deze Souq bij de autoriteiten gekend staat omwille van de wapenhandel die er gevoerd wordt (gehoorverslag CGVS, p.15). Het is dan ook weinig aannemelijk te noemen dat wapenhandelaars in dergelijke omstandigheden hun actieterrein niet zouden verleggen en dat (B.) het risico zou lopen nog steeds zware wapens te verhandelen op Souq Libya.

Betreffende de plaats waar de wapens in uw winkel gevonden zouden zijn, verklaarde u dat in uw winkel de koopwaar uitstalt tegen de muren en dat zich daaronder lades bevinden waarin u de kledij stockeert. Volgens uw buur (D.) werden de wapens gevonden in deze lades. Deze zouden overigens open zijn, maar worden afgeschermd met een gordijn (gehoorverslag CGVS, p.20). Als verklaring voor het feit dat u niets afwist van deze wapens, voegde u hier spontaan aan toe soms lange tijd niet in deze lades te kijken, tot er een nieuwe lading kledij binnenkwam. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS vervolgens opmerkte dat u toch moet weten wat er in uw stock aanwezig is, al was het maar om een nieuwe bestelling te kunnen plaatsen, antwoordde u dat u soms gedurende 1 maand niet in uw kasten kijkt als de zaken slecht gaan. U zou bij momenten zelfs niet eens kijken naar de kledij die uitgestald staat en op het einde van de dag gewoon uw winkel sluiten en naar huis gaan (gehoorverslag CGVS, p.21). Dergelijke verklaringen betreffende de manier waarop u uw winkel beheerde, kunnen uit hoofde van een beweerde handelaar evenwel op zijn minst als bedenkelijk worden bestempeld, te meer nu blijkt dat uw winkel maar 2 meter op 3 meter groot zou geweest zijn en derhalve weinig ruimte biedt om veel koopwaar te stockeren (gehoorverslag CGVS, p.9). U wenste er echter ook op te wijzen dat u de laatste tijd niet veel in uw winkel aanwezig was en dat (B.) geregeld voor u insprong (gehoorverslag CGVS, p.21). Wanneer vervolgens verder ingegaan werd op uw verklaringen betreffende het feit dat u soms lange tijd niet in uw lades keek, begon u uw eerder verklaarde verklaringen geleidelijk aan af te zwakken en stelde u dat u zich misschien vergist had door 1 maand te zeggen terwijl u 1 week bedoelde, maar dit zou aan de Soedanese manier van spreken liggen als men het over de lange duur van iets wil hebben (gehoorverslag CGVS, p.22-23). Uiteindelijk kwam het er op neer dat de wapens er ongetwijfeld nog niet lang lagen omdat het enkel de laatste tijd was dat u niet veel in de zaak aanwezig was en (B.) hier waarschijnlijk gebruik van maakte om de wapens in uw winkel te verbergen. Bovendien zouden de gordijnen die voor de lades hangen doorzichtig zijn, zodat u het volgens uw eigen verklaringen wel degelijk zou gezien hebben mocht er iets verdachts aanwezig geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p.22-23). Door als verklaring voor het feit dat u niet op de hoogte was van de aanwezigheid van wapens in uw winkel eerst te wijzen op de lange tijdspanne die soms verloopt alvorens u in uw lades kijkt en dit vervolgens in sterke mate af te zwakken en te verklaren dat u de wapens wel degelijk zou gezien hebben daar de gordijnen voor de bewuste lades doorzichtig zijn, zijn uw verklaringen ter zake dan ook weinig coherent en enigszins tegenstrijdig te noemen. Van een asielzoeker mag overigens verwacht worden dat hij zijn relaas zo concreet en coherent mogelijk brengt.

Voorts kan men zich ook vragen stellen bij het feit dat iemand als (B.), die uiteindelijk toch actief is in de groothandel (gehoorverslag CGVS, p.10), geregeld voor u zou inspringen en uw winkel uitbaten. Eveneens opmerkelijk is het feit dat hoewel (B.) uw winkel open hield op het moment dat de wapens er gevonden werden, hij na ondervraging dezelfde dag nog vrijgelaten werd omdat hij volgens uw verklaringen niet met de winkel in verband kon gebracht worden (gehoorverslag CGVS, p.27). Gevraagd of u (B.) niet met de winkel in verband kon brengen, antwoordde u dat er geen enkel bewijs is van het feit dat jullie zakenpartners zijn omdat jullie hier niets over op papier gezet hebben (gehoorverslag CGVS, p.28-30), hetgeen opnieuw bedenkelijk te noemen is. Belangrijker is evenwel dat uw buur (Y.D.) luitenant is bij de politie en u vertelde te weten dat (B.) en diens familie betrokken zijn in de wapenhandel, maar dat hij u op geen enkele manier kon helpen (gehoorverslag CGVS, p.28). Dat hij u niet zou kunnen helpen, komt echter allerm minst geloofwaardig over. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen immers dat (D.) contact heeft met de staatsveiligheid en toegang heeft tot belangrijke informatie betreffende de stand van uw dossier (gehoorverslag CGVS, p.24, 27 en 31). Bovendien verklaarde hij te weten dat (B.) en diens familie actief zijn in de wapenhandel, terwijl de wapens in uw winkel gevonden werden precies op het ogenblik dat die door (B.) open gehouden werd. In dergelijke omstandigheden mag dan ook van u verwacht worden dat u uw naam met de hulp van (D.) zou proberen te zuiveren, waartoe u echter geen enkele poging ondernomen hebt. Het feit dat (D.) als politieluitenant andere taken zou hebben dan het opsporen van wapenhandelaars (gehoorverslag CGVS, p.31) kan hem er overigens niet van beletten met informatie over de betrokkenheid van mensen in wapenhandel naar de bevoegde autoriteiten te stappen, zeker nu blijkt dat hij contact heeft met de staatsveiligheid en toegang heeft tot informatie uit uw dossier bij

de staatsveiligheid. Uw verklaring als zou (D.) u wel degelijk geholpen hebben indien hij daartoe in staat zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p.31-32), is overigens evenmin een afdoende verklaring voor het feit dat hij u in dergelijke omstandigheden niet zou kunnen helpen.

Tot slot kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat u zou onderduiken bij een vriend wiens buur werkzaam is bij de staatsveiligheid en u toch het risico zou nemen zich – ook al is het maar “zelden en enkel 's nachts” – buiten zijn huis te begeven (gehoorverslag CGVS, p.24). Dergelijke verklaringen zijn op zijn minst bedenkelijk te noemen en nuanceren in ernstige mate de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de staatsveiligheid.

Gelet op het geheel van de door u afgelegde bedenkelijke, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen, in combinatie met het totaal gebrek aan ook maar een begin van bewijs betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en/of handelsactiviteiten, kan bezwaarlijk enig geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Derhalve maakt u niet aannemelijk dat u uw land uit “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, (kopie van) geboorteakte, diploma secundair onderwijs en attest van de door u gevolgde informatica opleiding bevatten immers enkel gegevens betreffende uw identiteit en scholing, hetgeen in casu niet onmiddellijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig de materiële motiveringsplicht, die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet elke administratieve beslissing met individuele strekking afdoende, correct en pertinent gemotiveerd zijn. Luidens het motiveringsbeginsel moet de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen en dienen deze afdoende te zijn. Volgens verzoeker is het CGVS in gebreke gebleven om aan deze verplichting te voldoen en kan zij op basis van de door haar ingeroepen argumenten de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet weigeren.

Verzoeker meent dat het aannemelijk is dat de staatsveiligheid bij een inval alle documenten meeneemt die zij aantreft en die betrekking hebben op hem en zijn winkel. Om praktische redenen zou hij ervoor hebben gekozen alle relevante documenten met betrekking tot zijn winkel te centraliseren in de winkel. Hij kon moeilijk voorspellen dat deze in beslag zouden worden genomen. Dat hij onmogelijk documenten kan voorleggen betreffende zijn handelsactiviteiten kan volgens verzoeker geen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat hij goed op de hoogte is van het reilen en zeilen in de Souq Libya. Zo kan hij beschrijven hoe de winkels er zijn gebouwd, hoe zijn winkel eruit zag, op welke plaats deze gesitueerd was, welke kledij hij verkocht, wat werd verkocht in de omliggende winkels en wie de eigenaars van deze winkels waren.

Betreffende het argument dat hij bedenkelijke, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd, voert verzoeker aan dat aangezien M.B. de enige was die een sleutel had naast hemzelf, hij de logische afleiding maakte dat M.B. de wapens in de winkel moet hebben verstopt of dit althans moet hebben toegelaten.

Het staat volgens verzoeker buiten kijf dat het verstoppen van wapens in zijn winkel in de maanden na de aanval een enorm risico inhoudt. Dat een activiteit een groot risico inhoudt, belet bepaalde mensen echter niet deze activiteit uit te voeren, zodat deze vaststelling op zich niet kan volstaan om zijn gehele relaas als ongeloofwaardig af te doen.

Verzoeker acht het aangewezen om in onderhavig beroep te wijzen op de werkwijze van de Soedanese staatsveiligheid en de situatie in Khartoum na de aanval van de Beweging voor Rechtvaardigheid en Gelijkheid. Hij verwijst naar het tiende periodieke rapport van de Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten over de toestand van mensenrechten in Soedan van 28 november 2008, dat

een uitgebreide analyse bevat van de willekeurige arrestaties en opsluitingen door de staatsveiligheid, de politie en het leger in Soedan. Na de aanval werden honderden personen in Khartoum en andere delen van het land gearresteerd. Onder de gearresteerden waren honderden burgers van Darfoerese origine die enkel werden gevisieerd omwille van deze origine of uiterlijke gelijkenissen. Verzoeker brengt tevens een speciaal rapport bij van Human Rights Watch dat werd opgesteld over de willekeurige arrestaties en folteringen die zijn gevolgd in de nasleep van de aanval van 10 mei 2008 op Khartoum, waaruit blijkt dat gedurende de vier weken die hierop volgden honderden personen werden gearresteerd door de staatsveiligheid. De gearresteerden behoren voor het merendeel tot de Darfoeriaanse etnische groepen, in het bijzonder de Zaghawa, en worden gemarteld, mishandeld en onmenselijk behandeld. Het voorgaande zou illustreren dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Conventie van Genève. Zijn vermeende betrokkenheid bij wapenhandel op de Souq Libya die door de overheid wordt gevisieerd omwille van vermeende banden met de Beweging voor Rechtvaardigheid en Gelijkheid kunnen immers leiden tot zijn arrestatie, marteling en dood. De overheid zou een "shoot first, ask later" beleid voeren zodat hij niet het risico kon nemen zijn onschuld pogen uit te leggen aan de staatsveiligheid.

Volgens verzoeker zijn de aangetoonde inconsistenties minimaal en leidt het geen twijfel dat zijn verhaallijn coherent in elkaar zit en geen anomalieën vertoont.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 2.3.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeker laat tot op heden na ook maar enig begin van bewijs bij te brengen omtrent zijn beweerde handelsactiviteiten, dewelke aan de grondslag zouden liggen van zijn problemen. Verweerder stelt met recht dat het, los van het feit dat verzoekers documenten bij de inval in beslag genomen zouden zijn en hij thuis geen kopieën van deze documenten bewaarde, geenszins onredelijk is van verzoeker te verwachten dat hij zelf of via zijn familie inspanningen zou leveren te pogen voormalige leveranciers en/of de verhuurder van het pand te contacteren om zodoende alsnog enig bewijs aangaande het uitbaten van een winkel in de Souq Libya te kunnen voorleggen. Verzoeker toont geenszins in concreto aan hiertoe enige poging te hebben ondernomen, noch brengt hij elementen aan die zijn nalatigheid dienaangaande kunnen rechtvaardigen.

Daargelaten de vraag of verzoekers omschrijving van de winkels in de Souq Libya correct is, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij kan omschrijven hoe de winkels er aldaar uitzien geenszins

impliceert dat hij zelf daadwerkelijk een winkel zou hebben uitgebaat of de problemen die hij inroept zou hebben ondervonden.

In casu stelt de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier en op het geheel van de in de bestreden motivering geciteerde, door verzoeker afgelegde bedenkelijke, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen, alsmede het totaal gebrek aan ook maar enig begin van bewijs betreffende de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en/of handelsactiviteiten, op goede grond vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Het is immers niet overtuigend dat hij (i) de namen niet kan melden van collega-handelaars die werden gearresteerd (ii) de namen van officieren ten aanzien van wie er belastende documenten werden gevonden niet kan geven (iii) voorhoudt dat er zware wapens werden verhandeld in de souq terwijl deze volgens zijn eigen verklaringen geïmporteerd werd door de overheid (iv) bijzonder incoherente en vage verklaringen aflegde aangaande het beheer en de stock van zijn winkel. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker zou worden vervolgd omwille van de vondst van wapens in zijn winkel terwijl de persoon die op de dag van de wapenvondst de winkel uitbaatte nog dezelfde dag zou zijn vrijgelaten. Verzoeker beperkt zich ertoe de gevolgtrekkingen die de bestreden beslissing verbindt aan deze motieven op een aantal punten tegen te spreken, doch hij voert geen argumenten aan die hieraan in concreto vermogen afbreuk te doen.

Hij verwijst weliswaar naar een aantal artikelen en mensenrechtenrapporten, doch het betreft een louter algemene verwijzing naar de volgens hem bestaande situatie in zijn land van herkomst. Deze rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker is van mening dat de argumenten van het CGVS onvoldoende zijn om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming te ontzeggen. Hij stelt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.2. Verzoeker voert, behoudens de hoger besproken elementen (zie sub 2.1.2), geen elementen aan ter staving van zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn in het dossier, mede gelet op het sub 2.1.2 bepaalde, geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS